

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 20, 2013

Nummer 20, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:672](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:671](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:673](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:682](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:681](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:667](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:683](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:674](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:666](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:669](#) 10-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:679](#) 10-09-2013

RECHTSPRAAK

Klaarblijkelijk heeft het hof de bewezenverklaring doen steunen op de inhoud van de bewijsmiddelen die zijn vermeld in de aanvulling als bedoeld in artikel 365a Sv, en heeft het deze gewaardeerd in samenhang met de feiten en het onderzoek die het hof in zijn arrest heeft genoemd, met vindplaatsen in de processtukken. Daarop stuit het middel af.

Het middel klaagt dat de bestreden uitspraak niet aan de in artikel 359 Sv gestelde eisen voldoet omdat die uitspraak een volgens de zogenoemde Promis-werkwijze uitgewerkt arrest is, maar tevens moet worden aangemerkt als een verkort arrest als bedoeld in artikel 365a Sv.

De Hoge Raad overweegt: Bij beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat een klacht die uitsluitend inhoudt dat ten onrechte een aanvulling met bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 365a Sv is opgesteld en bij de gedingstukken is gevoegd, niet tot cassatie kan leiden omdat de verdachte bij die klacht een onvoldoende in rechte te respecteren belang heeft (vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0863, NJ 2013, 144).

Klaarblijkelijk heeft het hof de bewezenverklaring doen steunen op de inhoud van de bewijsmiddelen die zijn vermeld in de aanvulling als bedoeld in artikel 365a Sv, en heeft het deze gewaardeerd in samenhang met de feiten en omstandigheden die het hof in zijn arrest heeft genoemd, met vindplaatsen in de processtukken. Daarop stuit het middel af.

Het tweede middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden. Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 24 maanden waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 22 maanden waarvan zes

maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:683

Zaaknummer: 11/01417 en 11/02586

Wetsartikelen: 359 Sv en 365a Sv

RECHTSPRAAK

De stellingen waarop het middel berust kunnen niet de gevolgtrekking dragen dat het in het register opgenomen blijven van de destijds van de verdachte gemaakte foto's een vormverzuim oplevert dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek, als bedoeld in artikel 359a Sv, naar de in deze zaak tenlastegelegde en bewezenverklaarde feiten.

Het middel komt op tegen de verwerping van een verweer, ertoe strekkende dat de resultaten van fotoconfrontaties van het bewijs moeten worden uitgesloten.

De Hoge Raad overweegt: Het middel berust in de kern op de stelling dat de in 2001 van de verdachte genomen foto's volgens de destijds geldende voorschriften verwijderd hadden behoren te zijn uit het in de overwegingen van het hof genoemde register (het 'politieregister Supporters/evenementenbegeleiding District 7'), nu de vrijspraak, respectievelijk het ontslag van alle rechtsvervolging ter zake van de feiten naar aanleiding waarvan die foto's zijn gemaakt meebrengt dat het in het register behouden van de foto's niet langer noodzakelijk was met het oog op een goede taakvervulling. Daarnaast wordt in (de toelichting op) het middel de stelling betrokken dat voor zover al niet uit het zojuist genoemde reglement volgt dat de foto's van de verdachte na diens vrijspraak en ontslag van alle rechtsvervolging uit het register moesten worden verwijderd, uit de artikelen 6 en 8 EVRM voortvloeit dat zulks had behoren te geschieden.

Die stellingen kunnen – wat daar verder ook van zij – niet de gevolgtrekking dragen dat het in het register opgenomen blijven van de destijds van de verdachte gemaakte foto's een vormverzuim oplevert dat is begaan in het kader van het voorbereidend onderzoek, als bedoeld in artikel 359a Sv, naar de in deze zaak tenlastegelegde en bewezenverklaarde feiten. Evenmin kan worden gezegd dat door het tonen van die nog in het register opgenomen foto's aan getuigen in het aan de onderhavige strafzaak ten grondslag liggende opsporingsonderzoek een belangrijk strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel in zó ernstige mate is geschonden dat de uitkomst van de fotoconfrontaties van het bewijs zou moeten worden uitgesloten. Reeds daarom kan het middel niet tot cassatie leiden.

Opmerking verdient dat de enkele omstandigheid dat een verdachte is vrijgesproken of ontslagen van alle rechtsvervolging niet noodzakelijk met zich brengt dat gegevens te zijnen aanzien niet langer van belang zijn voor de informatievoorziening in het kader van de uitvoering van artikel 2 van de Politiewet 1993, in het bijzonder met het oog op het voorkomen en bestrijden van laakbaar gedrag dat een verstoring van de openbare orde kan opleveren.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:682

Zaaknummer: 12/00937

Wetsartikelen: 359a Sv, 2 Politiewet 1993, 8 EVRM en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

De schriftuur bevat geen cassatiemiddel in de zin der wet, zodat het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv niet in acht is genomen, en verdachte in het cassatieberoep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad overweegt: De raadsman heeft na verzending van de cassatieschriftuur per fax op 28 november 2011 niet het originele exemplaar van de schriftuur nagezonden. Vervolgens heeft de strafadministratie van de Hoge Raad de raadsman bij brief van 30 november 2011 erop gewezen dat deze schriftuur niet inhoudt de verklaring dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot de indiening, en is hem gelegenheid geboden dit verzuim te herstellen. Bij door hem ondertekende brief van 7 december 2011 heeft de raadsman verklaard dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd 'teneinde voor hem in te dienen de middelen van cassatie', hetgeen bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan als door hem met zijn handgeschreven handtekening bekrachtigde verklaring dat de verdachte hem bepaaldelijk heeft gevolmachtigd tot het indienen van de per fax ingezonden cassatieschriftuur. Gelet hierop gaat de Hoge Raad voorbij aan het verzuim betreffende de nazending van de originele schriftuur.

Voor onderzoek door de cassatierechter komen alleen in aanmerking middelen van cassatie als in de wet bedoeld. Als een zodanig middel kan slechts gelden een stellige en duidelijke klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. De schriftuur voldoet niet aan dit vereiste, zodat zij onbesproken moet blijven.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:667

Zaaknummer: 11/03819

Wetsartikelen: 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in zijn cassatieberoep, nu niet binnen de in artikel 437 lid 2 Sv genoemde termijn door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Conclusie A-G: De economische kamer van het Gerechtshof Den Bosch heeft verdachte op 8 februari 2011 wegens opzettelijke overtreding van een voorschrift gesteld bij artikel 8.1 lid 1 Wet milieubeheer, begaan door een rechtspersoon veroordeeld tot een geldboete van € 2.500.

De aanzegging op de voet van het eerste lid van artikel 435 Sv is op 4 mei 2012 betekend aan een persoon die verklaarde bestuurder/vennoot van verdachte te zijn. De in het tweede lid van artikel 437 Sv genoemde termijn van twee maanden voor indiening van de cassatieschriftuur eindigde derhalve op 3 juni 2012. Binnen deze termijn is geen schriftuur van verdachte ter administratie van de Hoge Raad ontvangen. Dit brengt mee dat verdachte niet kan worden ontvangen in het cassatieberoep. Deze conclusie strekt tot niet-ontvankelijkverklaring van verdachte in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:679

Zaaknummer: 12/02136 E

Wetsartikelen: 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad stelt een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie. De Hoge Raad houdt iedere verdere beslissing aan en schorst het geding totdat het Hof naar aanleiding van vorenstaand verzoek uitspraak heeft gedaan.

In de aanvraag wordt vooreerst aangevoerd dat het ernstige vermoeden bestaat dat de aanvrager zou zijn vrijgesproken van het hem tenlastegelegde feitelijk leidinggeven aan de valsheid in geschrift en de belastingfraude van [A] B.V., althans dat een minder zware strafbepaling zou zijn toegepast, indien het hof bekend was geweest met de door J. [betrokkene 4] op 12 maart 2012 en 11 oktober 2012 tegenover de raadsman van de aanvrager afgelegde en bij de aanvraag gevoegde verklaringen, waarin [betrokkene 4] deels terugkomt op eerder ten overstaan van de FIOD-ECD afgelegde verklaringen. De bij de aanvraag gevoegde verklaringen houden in dat [betrokkene 4] naar eigen zeggen de aanvrager niet heeft verteld dat het een paar keer zo is gegaan dat telefoons die in Kleve (D) hadden moeten worden geleverd in Elst werden geleverd en dat het zou kunnen dat in Bocholt (D) geleverde goederen direct naar Nederland zijn terug vervoerd, alsook dat [betrokkene 4] nooit van de aanvrager of een ander persoon heeft begrepen dat de aanvrager van die gang van zaken op de hoogte was.

Het aldus aangevoerde kan, mede gezien in het licht van het onder 3.2 weergegeven arrest van het hof, niet een ernstig vermoeden wekken als onder 3.1 vermeld. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof zijn oordeel dat de aanvrager wetenschap had van de fraude van [betrokkene 4] en daaraan zelf deelnam, niet heeft gegrond op door [betrokkene 4] ten overstaan van de FIOD-ECD afgelegde verklaringen en dat het bestaan van die wetenschap niet wordt uitgesloten door de omstandigheid dat [betrokkene 4] over die wetenschap nooit met de aanvrager of derden heeft gesproken.

Deze overwegingen moeten leiden tot een afwijzing van de aanvraag tot herziening. De Hoge Raad echter stelt zich twee vragen:

De vraag rijst of de nationale autoriteiten en rechterlijke instanties de toepassing van de vrijstelling dienen te weigeren wanneer op basis van objectieve gegevens vaststaat dat sprake is van fraude of misbruik en de belastingplichtige wist of had moeten weten dat hij daaraan

deelnam, ook indien de nationale wet niet erin voorziet de vrijstelling te weigeren. Met andere woorden, heeft het in de bedoelde arresten van het Hof van Justitie neergelegde beginsel van Europees recht dat een belastingplichtige die betrokken is bij btw-fraude of misbruik geen recht kan doen gelden op de vrijstelling voor intracommunautaire leveringen en het recht op aftrek, rechtstreekse werking?

Of dient voor de toepassing van dit beginsel een grondslag aanwezig te zijn in nationale wettelijke bepalingen?

Voor een bevestigend antwoord op de eerste vraag kan worden aangevoerd dat uit de arresten van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat het gaat om een beginsel van Europees recht dat zich zou kunnen lenen voor rechtstreekse werking en daarmee voor toepassing door de nationale autoriteiten en rechterlijke instanties.

Voor een bevestigend antwoord op de laatste vraag pleit het beginsel van legaliteit. Artikel 28quater A aanhef van de Zesde richtlijn houdt bovendien in dat het aan de lidstaten is om wettelijke maatregelen te nemen ter voorkoming van fraude of misbruik. Belanghebbende heeft met betrekking tot de toepassing van de vrijstelling geen beroep gedaan op het recht van de Europese Unie, maar uitsluitend op het nationale recht.

Gelet op het voorgaande zal de Hoge Raad op de voet van artikel 267 VWEU een vraag voorleggen aan het Hof van Justitie met betrekking tot de uitlegging van het Unierecht.

De Hoge Raad verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak te doen over de volgende vraag:

Dienen de nationale autoriteiten en rechterlijke instanties op grond van het recht van de Europese Unie de toepassing te weigeren van de btw-vrijstelling ter zake van een intracommunautaire levering wanneer op basis van objectieve gegevens vaststaat dat met betrekking tot de desbetreffende goederen sprake is van btw-fraude en de belastingplichtige wist of had moeten weten dat hij daaraan deelnam, indien de nationale wet niet erin voorziet onder die omstandigheden de vrijstelling te weigeren?

De Hoge Raad houdt iedere verdere beslissing aan en schorst het geding totdat het Hof van Justitie naar aanleiding van vorenstaand verzoek uitspraak heeft gedaan.

De Hoge Raad wijst het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de aanvraag tot herziening af en wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:672

Zaaknummer: 12/01461 H

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

's Hofs oordeel dat verdachte op grond van artikel 26 EVOA (oud) verplicht was tot kennisgeving van deze transporten aan de bevoegde autoriteit in Nederland getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het hof heeft het bewezenverklaarde terecht gekwalificeerd als 'Opzettelijke overtreding van een voorschrift (...), begaan door een rechtspersoon, meermalen gepleegd' en dit aangemerkt als meerdaadse samenloop. Het hof had echter voor deze feiten één straf moeten opleggen in plaats van twee. De Hoge Raad leest de uitspraak verbeterd in die zin dat het hof verdachte heeft veroordeeld tot de betaling van één geldboete van € 15.000.

Het middel klaagt over de kwalificatie van het bewezenverklaarde als 'meermalen gepleegd' en over de strafoplegging.

Het Hof heeft het bewezenverklaarde gekwalificeerd als 'Opzettelijke overtreding van een voorschrift gesteld bij artikel 10.60, eerste lid, van de Wet Milieubeheer, begaan door een rechtspersoon, meermalen gepleegd.'

Het dictum van het bestreden arrest houdt onder meer het volgende in: 'Veroordeelt de verdachte tot het betalen van een geldboete van EUR 10.000,00 (tienduizend euro) met betrekking tot het eerste afvaltransport.

Veroordeelt de verdachte tot het betalen van een geldboete van EUR 5.000,00 (vijfduizend euro) met betrekking tot het tweede afvaltransport.'

Op de gronden vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7.2 tot en met 7.4 heeft het hof het bewezenverklaarde terecht gekwalificeerd als 'Opzettelijke overtreding van een voorschrift gesteld bij artikel 10.60, eerste lid, van de Wet Milieubeheer, begaan door een rechtspersoon, meermalen gepleegd' en dit aangemerkt als meerdaadse samenloop, maar had het hof voor deze feiten één straf moeten opleggen, in plaats van twee.

De Hoge Raad leest de bestreden uitspraak verbeterd in die zin dat het hof de verdachte heeft veroordeeld tot de betaling van één geldboete van € 15.000. Daardoor komt aan het middel, voor zover dat klaagt over de strafoplegging, de feitelijke grondslag te ontvallen zodat het niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 15.000. Nu geen van de middelen tot cassatie kan leiden, terwijl de Hoge Raad geen andere dan de hiervoor onder 7 genoemde grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete, vermindert de geldboete in die zin dat deze € 13.500 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:674

Zaaknummer: 11/00286 E

Wetsartikelen: 2 EVOA (oud), 23 lid 1 EVOA (oud) en 26 lid 1 EVOA (oud)

RECHTSPRAAK

Mede gelet op de wetsgeschiedenis moet artikel 273f lid 1 onder 3 Sr aldus worden uitgelegd dat het oogmerk van verdachte erop gericht moet zijn dat de betrokkene zich in een ander land dan waar deze is aangeworven, meegenomen of ontvoerd, beschikbaar stelt tot het verrichten van de in dat artikel bedoelde handelingen. Door het bestanddeel ‘in een ander land’ te koppelen aan de gedraging ‘ertoe te brengen’ heeft het hof derhalve een te beperkte en dus onjuiste betekenis toegekend aan die in de tenlastelegging voorkomende termen die aldaar zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in artikel 273f lid 1 onder 3 Sr. Door verdachte van het tenlastegelegde vrij te spreken heeft het hof haar dus vrijgesproken van iets anders dan was tenlastegelegd.

Het middel klaagt dat de vrijspraak van het hof steunt op een onjuiste uitleg van de tenlastelegging.

De Hoge Raad overweegt: Het voorgestelde artikel 273a lid 1 Sr ziet op mensenhandel in het algemeen, daaraan gerelateerde vormen van uitbuiting en het trekken van profijt daaruit.

De omschrijving van mensenhandel in het protocol en het kaderbesluit is anders opgebouwd dan de omschrijving van seksuele uitbuiting in artikel 250a lid 1 onderdeel 1° Sr. Dit onderdeel ziet op het met bepaalde middelen dwingen of bewegen van een persoon tot het zich beschikbaar stellen tot seksuele dienstverlening. De redactie van deze bepaling heeft primair het oog op de uitbuiting. De omschrijving van mensenhandel in de beide instrumenten heeft primair betrekking op de activiteit van de mensenhandel. Deze activiteiten zijn gericht op de verwezenlijking van het einddoel, de uitbuiting of de verwijdering van organen. Het gaat om een aantal gedragingen – werven, vervoeren enzovoort –, gepaard met middelen – dwang, geweld enzovoort – en gericht op uitbuiting.

In onderdeel 3° is het huidige artikel 250a lid 1 onderdeel 2° Sr, neergelegd.

In het algemeen gedeelte is uiteengezet dat behoefte bestaat aan handhaving van de strafbaarstelling van deze vorm van op seksuele uitbuiting gerichte grensoverschrijdende mensenhandel (Kamerstukken II 2003/04, 29 291, nr. 3, p. 9 en 18).

Mede gelet op deze wetsgeschiedenis moet artikel 273f lid 1 onder 3° Sr aldus worden uitgelegd dat het oogmerk van de verdachte erop gericht moet zijn dat de betrokkene zich in een ander land dan waar deze is aangeworven, meegenomen of ontvoerd, beschikbaar stelt tot het verrichten van de in dat artikel bedoelde handelingen. Door het bestanddeel 'in een ander land' te koppelen aan de gedraging 'ertoe te brengen' heeft het hof derhalve een te beperkte en dus onjuiste betekenis toegekend aan die in de tenlastelegging voorkomende termen die aldaar zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in artikel 273f lid 1 onder 3° Sr. Door de verdachte van het tenlastegelegde vrij te spreken heeft het hof haar dus vrijgesproken van iets anders dan was tenlastegelegd. Het middel klaagt terecht dat het hof aldus de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten.

In eerdere rechtspraak is beslist dat de term 'aanwerven' als bedoeld in die bepaling de betekenis heeft van iedere daad waardoor een persoon wordt aangeworven teneinde die persoon in een ander land tot prostitutie te brengen, zonder dat hoeft te blijken dat de wijze van aanwerving de keuzevrijheid heeft beperkt (vgl. HR 18 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:ZD1788, NJ 2000, 443) en dat onder het tot prostitutie brengen mede dient te worden verstaan iedere gedraging gericht tegen een persoon ertoe strekkende deze te belemmeren in zijn vrijheid met prostitutie op te houden ongeacht de omstandigheden of deze daarbij vrijwillig betrokken is geraakt dan wel reeds eerder bij prostitutie betrokken was (vgl. HR 6 juli 1999, ECLI:NL:HR:1999:AB9475, NJ 1999, 701, r.o. 3.3.5). Mede gelet hierop verdient nog opmerking dat ook voor zover het oordeel van het hof zou zijn gebaseerd op de opvatting dat 'reeds gevormde wilsbesluiten van de aangeefsters' aan de toepasselijkheid van artikel 273f lid 1 onder 3° Sr in de weg staan, dat oordeel berust op een verkeerde rechtsopvatting.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:669

Zaaknummer: 12/03804, 13/00225 en 13/00226

Wetsartikelen: 273f lid 1 onder 3 Sr

RECHTSPRAAK

In de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van de tegenwoordige herzieningsregeling zijn aanknopingspunten te vinden voor een andere uitleg van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De gronden waarop de vrijspraak steunt kunnen onder omstandigheden nochtans wel zo een gegeven opleveren. In casu is van dergelijke omstandigheden evenwel niet gebleken.

De Hoge Raad overweegt: De rechtbank heeft geoordeeld dat, ondanks de omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat Beeldsnijder zich fysiek of verbaal heeft verzet, sprake is geweest van dwang door geweld of een andere feitelijkheid. Dat oordeel heeft zij gegrond op de vaststellingen dat de aanvrager en zijn medeverdachten Beeldsnijder in haar mogelijkheid tot verzet aanmerkelijk hebben beperkt door onder meer op korte afstand om haar heen te gaan staan, haar vast te pakken en haar te sommeren haar benen wijd te doen, terwijl zij met haar rug tegen een schutting stond en zichtbaar onder invloed van alcohol verkeerde. Nu de rechtbank de omstandigheid dat Beeldsnijder zich verbaal heeft verzet, niet in haar oordeel heeft betrokken, kan niet worden gezegd dat de bij de aanvraag gevoegde verklaring waarin Beeldsnijder, naar in de aanvraag wordt gesteld, anders verklaart over het moment waarop zij zich verbaal heeft verzet wezenlijk verschilt van haar eerder afgelegde verklaring. De bijgevoegde verklaring kan daarom niet een ernstig vermoeden wekken. De aanvraag is dus ongegrond en moet ingevolge artikel 470 Sv worden afgewezen.

Opmerking verdient nog het volgende. Zoals in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7.4 is uiteengezet, vormt de enkele vrijspraak van de medeverdachten van de aanvrager niet een gegeven als onder 4.1 bedoeld. In de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van de tegenwoordige herzieningsregeling zijn aanknopingspunten te vinden voor een dergelijke uitleg van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De gronden waarop de vrijspraak steunt kunnen onder omstandigheden nochtans wel zo een gegeven opleveren. Te dezen is van dergelijke omstandigheden evenwel niet gebleken.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Conclusie A-G 7.4: Nauw verwant is de vraag of een strafvonnis dat is geweest na de bestreden veroordeling kan fungeren als een nieuw 'gegeven'. Strafvonnissen (en -arresten) getuigen immers van het inzicht van de rechter over de zeggingskracht van het voorhanden bewijsmateriaal. De rechter is op dit punt echter geen deskundige, en moet dat overigens ook niet willen zijn. Indien de rechter zich bij vonniswijzing verlaat op eigen of buiten de terechtzitting verworven deskundigheid, kan dat ernstig tekort doen aan de beginselen van onmiddellijkheid, openbaarheid en tegenspraak, en dus aan de eisen van een eerlijk proces in het algemeen. Niettemin kan sowieso de vraag rijzen welke betekenis moet worden toegekend aan een divergerend bewijsoordeel van een andere strafrechter. Ik merk op dat het conflict van door Nederlandse strafrechters uitgesproken bewezenverklaringen op de voet van (thans) artikel 457 lid 1 onder a Sv van meet af aan een zelfstandige ingang voor herziening heeft gevormd. Het geval van een vrijspraak van de ene, en een veroordeling van de andere van twee medeplegers die verkeren in een vergelijkbare bewijspositie wordt echter niet bestreken door deze grond voor herziening en vormt daarmee geen conflict van rechtspraak als bedoeld in deze bepaling.

Evenmin een novum. Dat een medeverdachte in een vergelijkbare bewijspositie op basis van hetzelfde materiaal door een andere rechter is vrijgesproken, noopt er op zichzelf niet toe om de verdachte ook vrij te spreken. Elke strafrechter heeft immers de taak om het bewijs zelfstandig te wegen. Om die reden kon in de situatie van NJ 1983, 650 de vrijspraak in hoger beroep van een mededader die anders dan de onherroepelijk veroordeelde aanvrager tot revisie niet in de veroordeling had berust, niet kwalificeren als een nieuwe omstandigheid van feitelijke aard die tot vrijspraak aanleiding kan geven (het oude novum). Afgezien daarvan, indien in iedere divergerende rechterlijke beslissing op zichzelf reeds een novum besloten ligt, mist de in artikel 457 lid 1 onder a Sv genoemde grond zelfstandige betekenis.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:673

Zaaknummer: 12/03940 H

Wetsartikelen: 457 lid 1 aanhef en onder c Sv

RECHTSPRAAK

In aanmerking genomen dat een vreemdeling niet behoort te worden vervolgd wegens het onmiskenbaar in het kader van zijn vlucht in het bezit hebben of aangewend hebben van vervalste documenten zolang, kort gezegd, op de door de vreemdeling gedane eerste asielaanvraag nog niet onherroepelijk is beslist (vgl. ECLI:NL:HR:2013:BY4310), levert het aangevoerde het ernstig vermoeden op dat de Politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk zou hebben verklaard in de strafvervolging van de aanvraagster ter zake onderhavig feit. Derhalve is sprake van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

De Hoge Raad overweegt: Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens het eerste lid aanhef en onder c van artikel 457 Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraagster is, nadat zij Nederland was binnengereisd, op 30 december 2008 te Eijsden aangehouden terwijl zij in het bezit was van een vervalst paspoort. Zij is daarvoor op 15 mei 2009 bij het vonnis waarvan thans herziening wordt gevraagd, bij verstek veroordeeld.

Op 9 januari 2009 heeft de aanvraagster een verblijfsvergunning asiel aangevraagd. Op die aanvraag is bij beschikking van de minister van Immigratie en Asiel van 23 mei 2011 positief beslist in die zin dat haar een verblijfsvergunning asiel is verleend voor de periode van 9 januari 2009 tot 9 januari 2014.

In aanmerking genomen dat een vreemdeling niet behoort te worden vervolgd wegens het

onmiskenbaar in het kader van zijn vlucht in het bezit hebben of aangewend hebben van vervalste documenten zolang, kort gezegd, op de door de vreemdeling gedane eerste asielaanvraag nog niet onherroepelijk is beslist (vgl. HR 28 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4310, NJ 2013/332), levert het aangevoerde het ernstig vermoeden op dat de Politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk zou hebben verklaard in de strafvervolgning van de aanvraagster ter zake van het onderhavige feit. Derhalve is sprake is van een gegeven als onder 4.1 bedoeld zodat de aanvraag gegrond is en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de Politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Bosch, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:671

Zaaknummer: 12/01496 H

Wetsartikelen: 457 lid 1 aanhef en onder c Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in zijn cassatieberoep, nu niet binnen de in artikel 437 lid 2 Sv genoemde termijn door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

De A-G concludeert: Verzoeker heeft tijdig beroep in cassatie ingesteld. Hoewel de aanzegging als bedoeld in artikel 435 lid 1 Sv geldig is betekend, is namens verzoeker niet binnen de door de wet gestelde termijn een schriftuur ingediend.

Ingevolge artikel 437 lid 2 Sv dient op straffe van niet-ontvankelijkheid binnen twee maanden na betekening van de vorenbedoelde aanzegging door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie te zijn ingediend. Nu bij de Hoge Raad niet tijdig een schriftuur is ingediend, is verzoeker niet-ontvankelijk in zijn cassatieberoep.

Deze conclusie strekt tot het niet-ontvankelijk verklaren van verzoeker in zijn cassatieberoep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:681

Zaaknummer: 11/02624

Wetsartikelen: 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaring is voor zover inhoudende dat de verdachte opzettelijk heeft nagelaten de benodigde gegevens te verstrekken door niet kenbaar te maken dat hij werkzaamheden verrichtte of had verricht als zelfstandig ondernemer, waarvan hij wist dat die gegevens van belang waren, niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring voorts nog het volgende overwogen: ‘De raadvrouw heeft aangevoerd dat niet bewezen kan worden dat de verdachte het feit opzettelijk heeft begaan. Het hof verwerpt dit verweer. De vraagstelling in de door de verdachte in te vullen formulieren is zo duidelijk dat de verdachte, door de vraag of hij gewerkt heeft met nee te beantwoorden, zich ten minste willens en wetens heeft blootgesteld aan de aanmerkelijke kans dat hij aldus niet voldeed aan zijn verplichting de voor de vaststelling van zijn recht op uitkering krachtens de Werkloosheidswet van belang zijnde gegevens te verstrekken aan UWV Gak of Gak Nederland BV of het UWV, hetgeen het geval was.’

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring wat betreft het opzet van de verdachte onvoldoende is gemotiveerd. De Hoge Raad overweegt: Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 9 mei 2011 heeft de verdachte aldaar onder meer het volgende aangevoerd:

‘Bij het UWV wisten ze wel dat ik in die periode een eenmanszaak had. Ik had in die periode begeleiding van het UWV bij het opzetten van een bedrijf, mijn eenmanszaak “[A]”. Ik heb in die periode nooit inkomen uit mijn eenmanszaak “[A]” ontvangen. Ik had gehoord dat je pas moest invullen op die formulieren dat je werkt, als je inkomen geniet. Dit had ik gehoord bij een cursus die ik volgde in het kader van het opzetten van een bedrijf. Deze cursus werd georganiseerd vanuit het UWV. Ik heb in die periode geen inkomsten uit mijn eenmanszaak “[A]” gehad. Ik had elk jaar in mijn eenmanszaak “[A]” een negatief bedrijfsresultaat. In 2001 en 2002 heb ik bij de Belastingdienst 1250 uren opgegeven. De Belastingdienst heeft dit niet geaccepteerd. Er is een herziening geweest vorig jaar. De behandelende medewerkster van de

Belastingdienst vroeg zich af of er nog over directe en indirecte uren is gesproken. Dat was niet het geval. Zij zou het dossier daarop onderzoeken. Er is nog geen terugbetalingsregeling opgelegd door de UWV.'

Gelet op het aldus aangevoerde en in aanmerking genomen dat door het hof tot het bewijs is gebezigd een verklaring van de verdachte (bewijsmiddel 2) onder meer inhoudende:

- 'Ik was bezig met een eigen bedrijfje, maar ik zag dat niet als werkzaamheden. Ik was bezig een bedrijfje op te richten. Ik heb totaal niet verdiend. Dit heeft alleen geld gekost. Dan noem ik dat geen werk', en
- 'Ik zag het als opstartactiviteiten', en
- 'Ik zag het zeker niet als werk. Ik heb ook zeker niets verdiend',

is de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte opzettelijk heeft nagelaten de benodigde gegevens te verstrekken door niet kenbaar te maken dat hij werkzaamheden verrichtte of had verricht als zelfstandig ondernemer, waarvan hij wist dat die gegevens van belang waren, niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:666

Zaaknummer: 11/02645

Wetsartikelen: 227b Sr